

[Hartel.]

udenlandske Gæld. Naar den højtærede Finansminister opgiver Forøgelsen af Statens samlede Gældsforpligtelser fra 1929 og op til nu til 38 Mill. Kr., saa er dette jo i og for sig rigtigt, naar der vel at mærke bortses fra det Kurstab, der er paa vore udenlandske Forpligtelser. Som jeg tidligere har fremhævet, kunde dette Kurstab væsentlig formindskes, med en 3—4 Mill. Kr., hvis vi opgav Guldklausulen. Det var hertil, mit andet Forslag sigtede. Frankrig har nu devalueret sin Mønt og har samtidig opgivet Betalingen i Guld for sine amerikanske Laan. Jeg ser ikke, at der er noget, der skulde afholde Danmark fra at følge en tilsvarende Fremgangsmaade. Det kan jo ikke nytte, at vi optræder, som om vi var mere velhavende, end vi i Virkeligheden er. Den højtærede Finansminister har antydet i sin indledende Tale ved Samlingens Begyndelse, at han nu kunde tænke sig at foretage en Forandring paa dette Omraade, og det hilser jeg med stor Glæde. Det var altsaa ikke forgæves, at det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen og jeg drog disse Spørgsmaal frem, og jeg forstaa ogsaa, at den højtærede Finansminister har søgt at faa Bund under Fødderne med Hensyn til den juridiske Side af Spørgsmaalet. Der er rettet Henvendelse til nu afdøde Nationalbankdirektør Schrøder og Departementschef Schaarup om at udtale sig om dette Spørgsmaal. Jeg er ikke fuldt klar over, hvad de paagældende Svar gaar ud paa, men det vil den højtærede Finansminister maaske redegøre for under senere Forhandlinger. Jeg har dog det Indtryk, at begge disse Mænd har stillet sig afvisende over for Muligheden af at standse Indfrielsen af disse udenlandske Forpligtelser med Guld ifølge de saakaldte guldrandede Obligationer. Jeg ser nu ikke, at disse to Mænd er de bedst egnede til at afgive Responsum i denne Sag. Der maa være andre, der staa mere uafhængige af Administrationen, idet nu afdøde Nationalbankdirektør Schrøder jo har staaet i nært Arbejdsforhold til tidligere Finansminister Bramsnæs og Departementschef Schaarups Stilling under Finansministeriet jo er velkendt. Dette giver altsaa ikke paa Forhaand Anledning til at tro, at disse Mænds Afgørelser eller Forslag er fuldt og helt uafhængige af de Synspunkter, der i øvrigt gøres gældende inden for Finansministeriet med den højtærede Finansminister som øverste ansvarshavende.

Jeg har paa et tidligere Tidspunkt spurgt, om der foreligger nogen virkelig juridisk Forpligtelse til at indfri disse Ku-

poner med Guldmønt. Jeg gentager dette Spørgsmaal, det har i Virkeligheden afgørende Betydning. Jeg vil ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at det var rettidigt, dette Spørgsmaal blev draget frem, idet der siden hen har fundet en ikke ubetydelig Udsugning af netop disse Obligationer Sted, hvorved de, som udførte dem fra Danmark, havde den store Fordel, at de i Stedet for Papirkroner kunde faa Guldkroner, derved at Renten, naar den skulde erlægges i Udlandet, blev erlagt af den danske Stat i Guldkroner. Jeg anser det i det hele taget for forkasteligt at opretholde saadanne Tilstande, at Folk føler sig fristede til at foretage disse Transaktioner. Det svarer næsten til, at et Herskab lader kontante Penge ligge og flyde paa Bordene i Lejligheden; saa kan man ikke med samme Virkning laste, at en Husassistent eller anden forgriber sig paa disse Midler, som hvis man ikke har givet denne Anledning til det. Paa samme Maade giver den højtærede Finansminister ved denne flotte Udbetalingsform Anledning til, at man siger: Det er en god Forretning, om disse Obligationer kan udføres til Udlandet. Jeg henstiller altsaa paa ny, at Spørgsmaalet endeligt afgøres derhen, at vi standser Udbetalingen i Guld paa disse guldrandede Obligationer.

Den højtærede Statsministers Udtalelser med Hensyn til Rentespørgsmaalet kan ikke siges at have været særlig klare, og de højtærede Ordførere gik udenom; der er endda et Blad, der staaer det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen nær, som faktisk likviderer dette Spørgsmaal. Forhen skød man Skylden paa Landstinget og paa Oppositionspartierne, nu gaar dette ikke mere, og saa har man opfundet den Forklaring, at den gunstige Tid er forpasset, at nu ligger Forholdene ganske anderledes, og hvad man nu kan finde paa for at slippe uden om dette vigtige Spørgsmaal. Er dette nu sandt, at det hele ligger saa meget anderledes? Ja, Diskontoen ude i Verden er jo ikke forandret i det Aar, der er gaaet. London har fortsat 2 pCt., New York 1½ pCt., Paris, efter at hele Devalueringen er foretaget, 2 pCt., Antwerpen, ogsaa efter Devalueringen, 2 pCt., Zürich 2 pCt., Amsterdam 3 pCt. — der er ogsaa sket Devaluering der — og Stochkolm 2½ pCt. Det er altsaa praktisk talt Sterlingblokkens Lande, der opretholder denne lave Diskonto. Danmark opretholder 3½ pCt. For et Aar siden fik vi den Forklaring, at det var Valutaaktionen, der forvoldte dette. Nu da der er gaaet fem Fjerdingaar, kan man vel ikke